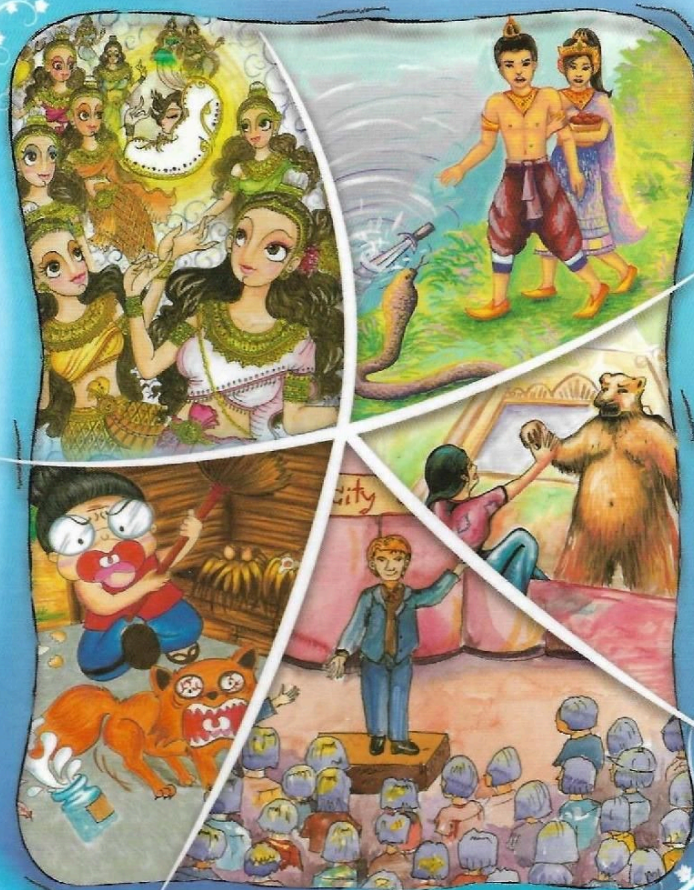

นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๓

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ทรงแปลและเรียบเรียง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕

นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๓

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

ทรงแปลและเรียบเรียง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ

นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๓

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ทรงแปลและเรียบเรียง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๗๕

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้รับความกรุณาจากท่านผู้หญิงทัศนาวลัย ศรสงคราม
อนุญาตให้พิมพ์แจกโรงเรียนประถมศึกษา และหน่วยงานในสังกัดทั่วประเทศ

พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๔๔,๕๐๐ เล่ม

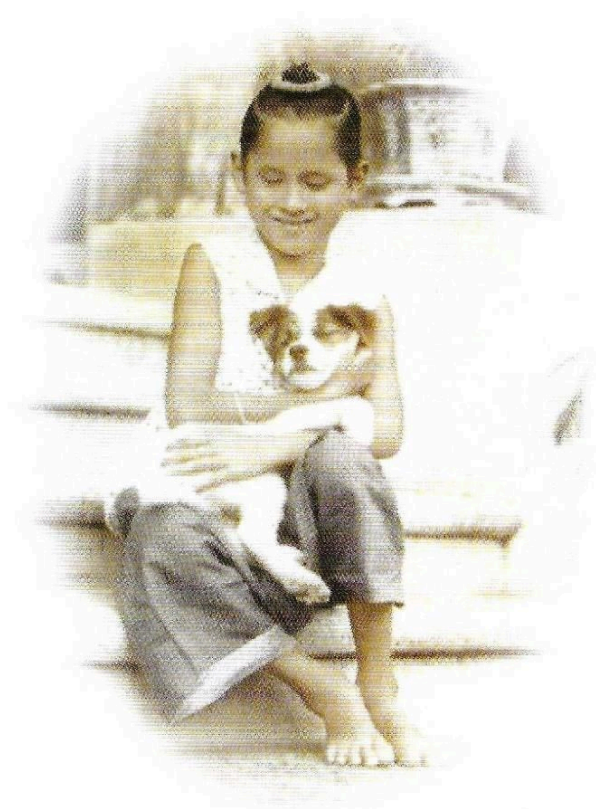
ISBN 978 - 974 - 650 - 899 - 5

สำนักพิมพ์องค์การค้ำของ สกสค. จัดพิมพ์

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทร. ๐-๒๕๓๘-๔๐๓๓ ต่อ ๔๑๒-๔๑๖ โทรสาร ต่อ ๔๑๕

www.suksapan.or.th

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
เป็นพระธิดาในสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก และสมเด็จพระ
ศรีนครินทราบรมราชชนนี พระองค์เป็นพระโสทรเชษฐภคินีในพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลปัจจุบัน

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ทรงปฏิบัติพระราชกิจแทนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และทรงปฏิบัติวิภูษากสมเด็จพระ
บรมราชชนนี ซึ่งเป็นพระมารดาอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ยังทรงเป็นอาจารย์ เป็นประธาน
และเป็นองค์อุปถัมภ์องค์กรการกุศลอื่นๆ อีกมาก พระกรณียกิจของพระองค์ล้วนเอื้อ
ประโยชน์สุขแก่อาณาประชาราษฎร์ เป็นอนเนกนานัปการ

คำนำสำหรับผู้ใหญ่

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เคยทรงปรารภกับข้าพเจ้าหลายครั้งว่าในงานศพอยากให้หนังสือสำหรับเด็กอย่างหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าก็กราบบังคมทูลว่าในสมัยนี้มีหนังสือสำหรับเด็กมากมายล้วนแต่ดี ๆ สนุก ๆ สวยงาม มีภาพประกอบด้วย หนังสือของหลานท่านเองก็มี เช่น หนังสือของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ไม่เหมือนเมื่อ ๖๐ กว่าปีมาแล้วที่หาหนังสือประเภทนี้ได้ยากมาก แล้วก็ไม่ได้พูดเรื่องนี้กันอีกและก็คงไม่ได้รับสั่งกับใครต่อไป

ครั้นเมื่อหนังสือ “จดหมายเหตุนาน” ที่ข้าพเจ้าจัดทำอุทิศถวายในการพระราชพิธีถวายพระเพลิงสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีใกล้จะเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ไปเห็นหนังสือ “นิทานสำหรับเด็ก” เข้า ทำให้นึกถึงการรับสั่งของสมเด็จพระแม่เมื่อหลายปีมาแล้ว อันที่จริงหนังสือเล่มนี้ไม่มีคุณค่าอะไรทางวรรณคดี แต่เป็นงานเขียนของเด็กประถม ๓ อาจเป็นที่สนใจของเด็กประถม ๑ หรือประถม ๒ เพราะเข้าใจง่าย ยิ่งกว่านั้นสมเด็จพระแม่ทรงมีส่วนอย่างมากในการกำเนิดและการสำเร็จของหนังสือ “นิทานสำหรับเด็ก” นี้ ในเวลานั้นข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือนิทานภาษาอังกฤษมาก เมื่ออยู่ที่อเมริกาข้าพเจ้าไปโรงเรียนอนุบาลแล้ว แต่ยังอ่านหนังสือไม่ออกเมื่อกลับมาเมืองไทย สมเด็จพระแม่ทรงให้ครูชาวอังกฤษหรืออเมริกันมาคุยด้วยและสอนการปักผ้าอย่างง่าย ๆ ต่อมาก็สอนหนังสือจริงๆ จึงได้หัดอ่านภาษาไทยที่โรงเรียนและภาษาอังกฤษที่บ้านพร้อมๆ กันไป วันหนึ่ง สมเด็จพระแม่รับสั่งว่าในเมื่อข้าพเจ้าอ่านภาษาอังกฤษออกและรู้จักนิทานฝรั่งมากน่าจะมาแบ่งให้เด็กไทยทราบบ้าง ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและยินดีมาก วิธี “แปล” ของข้าพเจ้าตอนนั้นคืออ่านเรื่องให้เข้าใจเสียก่อน แล้วก็เล่าเป็นภาษาไทย ดังนั้นเรื่องที่ยาว ๕-๖ หน้า หรือมากกว่าจึงเหลือเพียง ๑-๒ หน้า ความอดทนของเด็ก ๙ ขวบยังมีน้อย ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงความเบื่อหน่ายเมื่อต้องมาเขียนเรื่องให้จบ สมเด็จพระแม่นอกจากต้องทรงตามตัวข้าพเจ้ามาเขียนยังต้องทรงแก้การสะกด และในที่สุดต้องทรงเป็นพระธุระในการจัดส่งโรงพิมพ์อีกด้วย

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้จะมอบให้โรงเรียนประถมทั่วประเทศ จำเป็นที่จะให้การสะกดถูกต้องและเป็นแบบปัจจุบัน จึงได้ขอให้อาจารย์ภาษาไทยเป็นผู้ตรวจและแก้ไขฉบับที่พิมพ์ครั้งแรก ซึ่งใช้วิธีเขียนของปลายรัชกาลที่ ๕ ต้นรัชกาลที่ ๖ เพราะผู้ตรวจคือสมเด็จพระแม่ เช่น คำว่า “เดิน” ข้าพเจ้าก็ถูกสอนให้เขียนแบบปัจจุบันแล้ว แต่ทุกครั้งจะทรงแก้เป็น “เดิน” เพื่อการเปรียบเทียบขอเสนอตัวอย่างมาบางคำ

แบบเก่า

ตาปู

เพชร

วิชา

เข้า (คำนี้ได้พบในศิลาจารึกหลักที่ ๑)

แบบปัจจุบัน

ตะปู

เพชร

วิชา

ข้าว

นอกจากนั้น ฉบับพิมพ์ครั้งแรกยังใช้เครื่องหมาย “ , ” (จุลภาค) และ “ . ” (มหัพภาค) ซึ่งรัชกาลที่ ๖ ทรงกำหนดการใช้ไว้ แต่ไม่ได้รับความนิยม จึงไม่มีการใช้อีกต่อไป

ในที่สุด ข้าพเจ้าขอขอบใจนายเริงชัย จงพิพัฒน์สุข ผู้มีความจงรักภักดีอย่างสูงใน พระองค์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และขอพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทูลเกล้าทูลกระหม่อม ถวายจำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม

โณนพิริยเมต

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙

คำนำ

หนังสือเรื่อง นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๓ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เป็นหนังสือในชุดนิทาน ๑๓ เรื่อง ซึ่งสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงแปลและเรียบเรียงขึ้นจากนิทานของต่างประเทศที่เคยทรงอ่านและโปรด ขณะที่ทรงนิพนธ์ มีพระชนมายุได้ ๙ พรรษา ทรงศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และดำรงพระยศเป็น พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้ากัลยาณิวัฒนา จุดมุ่งหมายที่ทรงนิพนธ์เพื่อให้เด็กไทยครั้งกระนั้นหนังสือนิทานดีๆ ได้อ่านกัน ตามกระแสพระราชดำรัสในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

หนังสือนิทานสำหรับเด็กทั้ง ๑๓ เรื่องนี้ ได้เคยจัดพิมพ์มาแล้ว ๓ ครั้ง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้รับความกรุณาจาก ท่านผู้หญิงทัศนาวลัย ศรสงคราม พระธิดาในสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ อนุญาตให้นำพระนิพนธ์นิทาน ๑๓ เรื่อง มาแบ่งจัดพิมพ์เป็น หนังสือ ๓ เล่ม เผยแพร่แก่นักเรียนทั่วประเทศ ใช้ชื่อหนังสือว่า นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๑ นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๒ และนิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๓ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ๒ และ ๓ ตามลำดับ

หนังสือเรื่อง นิทานสำหรับเด็ก เล่ม ๓ นี้ ประกอบด้วยนิทาน ๕ เรื่อง ได้แก่ เรื่อง ทำไมสุนัขจิ้งจอกจึงมีหางขาว นางงามและหมี ดึก วิทิงตัน และแมว เจ้าหญิงนอนหลับ ๑๐๐ ปี และเรื่อง พระอุทุมzumฉาย วาดภาพโดยนักเรียนโรงเรียนปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โรงเรียน ศรีสงครามวิทยา จังหวัดเลย และโรงเรียนวัดวังแก้วเวการาม จังหวัดกาญจนบุรี

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขอโน้มรำลึกในพระกรุณาธิคุณของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ขอขอบพระคุณ ท่านผู้หญิงทัศนาวลัย ศรสงคราม ที่อนุญาตให้จัดพิมพ์พระนิพนธ์นิทานที่มีคุณค่ายิ่งนี้ อันจะเป็นประโยชน์แก่เด็กไทยโดยถ้วนทั่วกัน

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

(คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

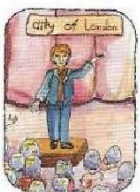
ส า ร บั ญ

ทำไมสุนัขจิ้งจอกจึงมีหางขาว
๑

นางงามและหมี
๘

เด็ก วิททิงตัน และแมว
๑๗

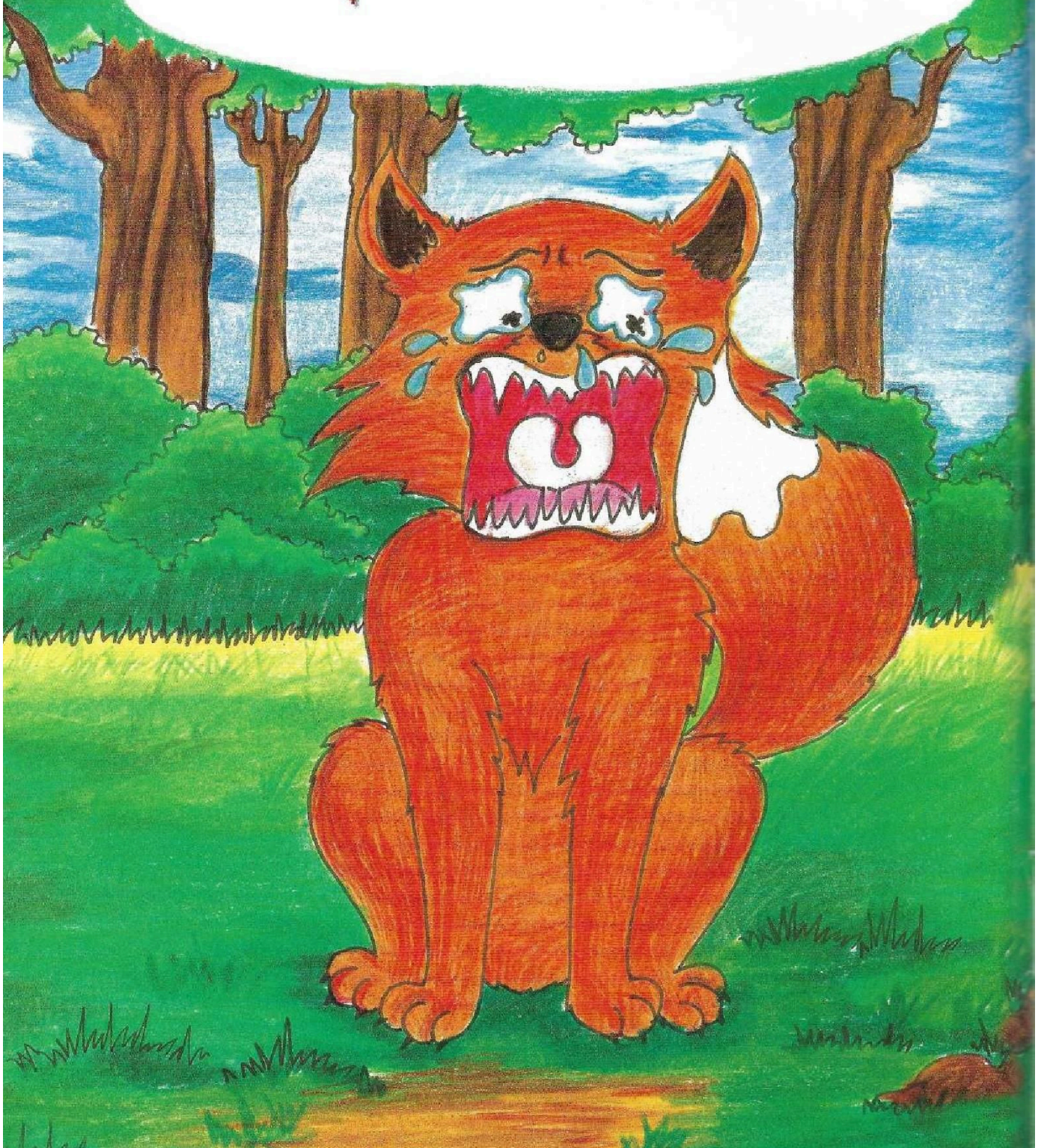
เจ้าหญิงนอนหลับ ๑๐๐ ปี
๒๖

พระอุทุมมธุมนาย
๓๓

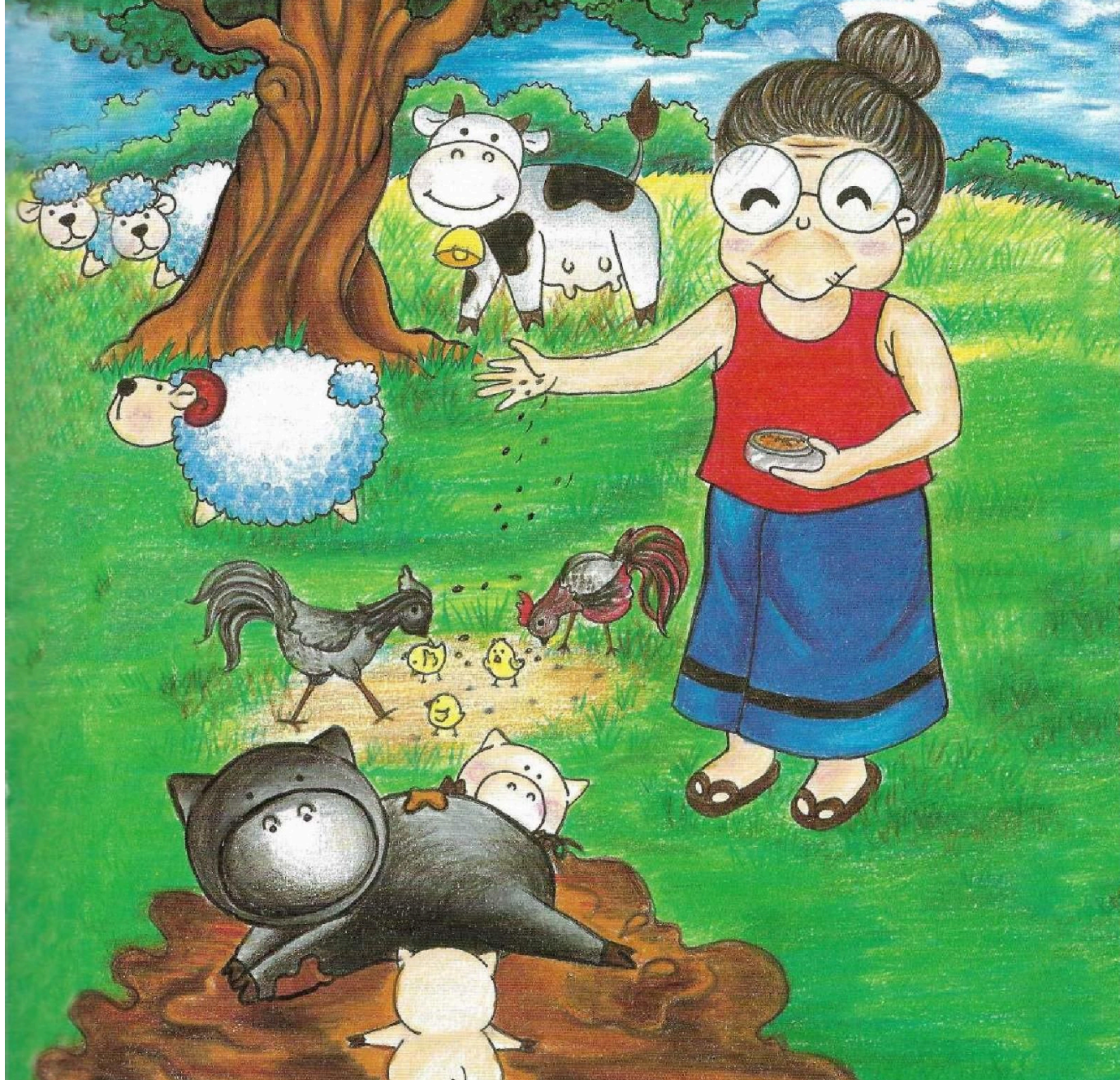

ทำไมสุนัขจึงจอกจิ้งมีหางขาว

ครั้งหนึ่ง ยายแก่คนหนึ่งเลี้ยงแกะ วัว หมู
และไก่ ไว้หลายตัว
วันหนึ่ง เขาจะไปหาคนมาช่วยเลี้ยง

เขาไปพบหมีตัวหนึ่ง หมีจึงถามว่า “ท่านจะไปไหน”
ยายแก่ตอบว่า “ฉันจะไปหาคนที่จะมาเลี้ยงสัตว์ของฉัน”
หมีจึงถามว่า “ฉันจะเลี้ยงให้เอาไหม” ยายแก่จึงถามว่า
“ท่านเรียกแกะกลับบ้านได้ไหม” หมีตอบว่า “ได้”
ยายแก่จึงบอกให้ร้อง หมีร้องว่า “อุฟ อุฟ”
ยายแก่ตอบว่า “เสียงท่านดังเกินไป ใช้ไม่ได้”

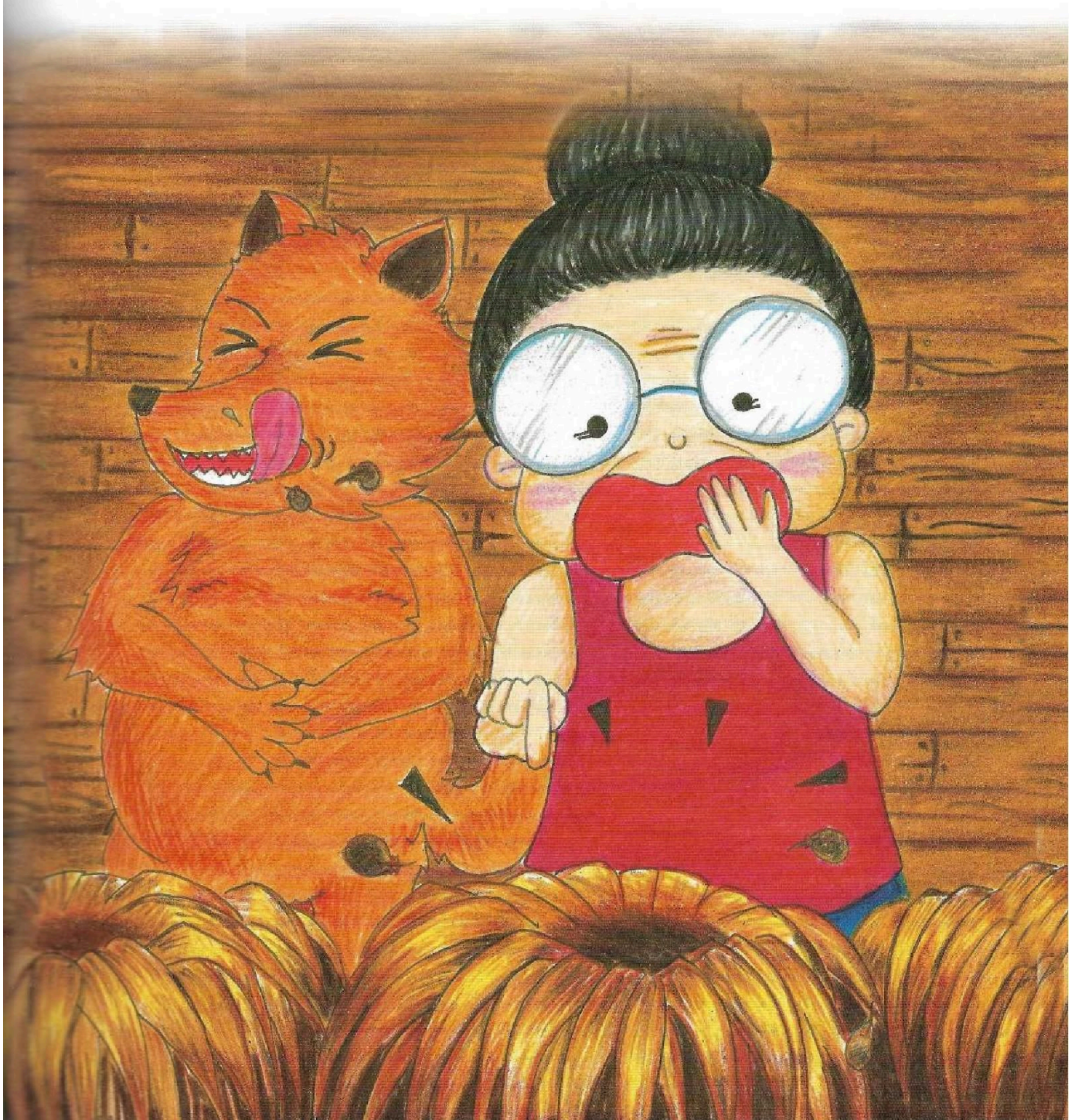
ยายแก่จึงเดินต่อไป ไปพบสุนัขป่า สุนัขจึงถามว่า “ท่านจะ
ไปไหน” ยายแก่ตอบว่า “ฉันจะไปหาคนมาเลี้ยงแกะ” สุนัขป่า
ก็พูดว่า “เอาฉันไปเถอะ ฉันดูแกะได้” ยายแก่พูดว่า “ไหนขอ
ฟังเสียงซิ” สุนัขป่าจึงร้องว่า “เอ้า เอ้า” ยายแก่ตอบว่า “ไม่ได้
เสียงไม่ดี” ยายแก่จึงเดินต่อไป ไปพบสุนัขจิ้งจอก สุนัขจิ้งจอก
จึงถามว่า “ท่านจะไปไหน” “ฉันจะไปหาคนมาเลี้ยงแกะ” ยายแก่ตอบ

“ฉันจะดูให้เอาไหม” สุนัขจิ้งจอกพูด ยายแก่พูดว่า
“ขอให้ฉันฟังเสียงก่อน” สุนัขจิ้งจอกจึงร้องว่า “ทำ ทา ทา
ทำ ทา ทา ทำ ทา ทา ทำ” ยายแก่พูดว่า “เสียงดีมาก
ฉันจะเอาท่านไปเลี้ยงสัตว์ของฉัน” พอสุนัขจิ้งจอกไปเลี้ยงแกะ
สัตว์ก็ตั้งต้นหาย วันหนึ่ง หมูดำหายไป เมื่อยายแก่ถาม
สุนัขจิ้งจอกก็บอกว่า ยังหากินอยู่

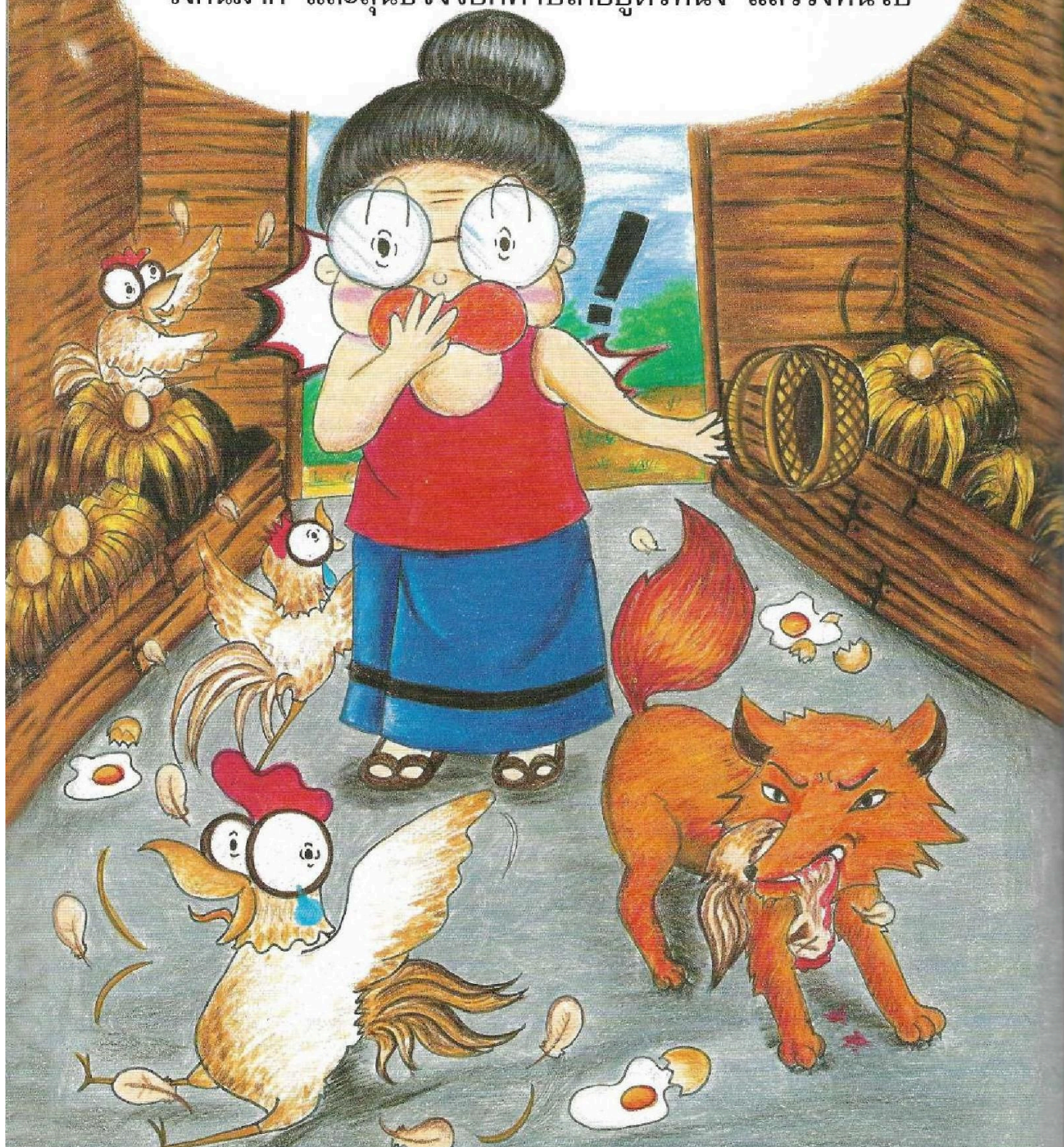

เมื่อไก่ดำและลูกหายไป ยายแก่ถามขึ้น สุนัขจึงจอกก็ตอบว่า
มันไปทำรังใหม่ที่ริมคลอง

วันหนึ่งยายแก่จะทำขนม จะเข้าไปเอาไข่ในรัง เห็นไก่
วิ่งกันมาก และสุนัขจิ้งจอกคาบไข่อยู่ตัวหนึ่ง แล้ววิ่งหนีไป

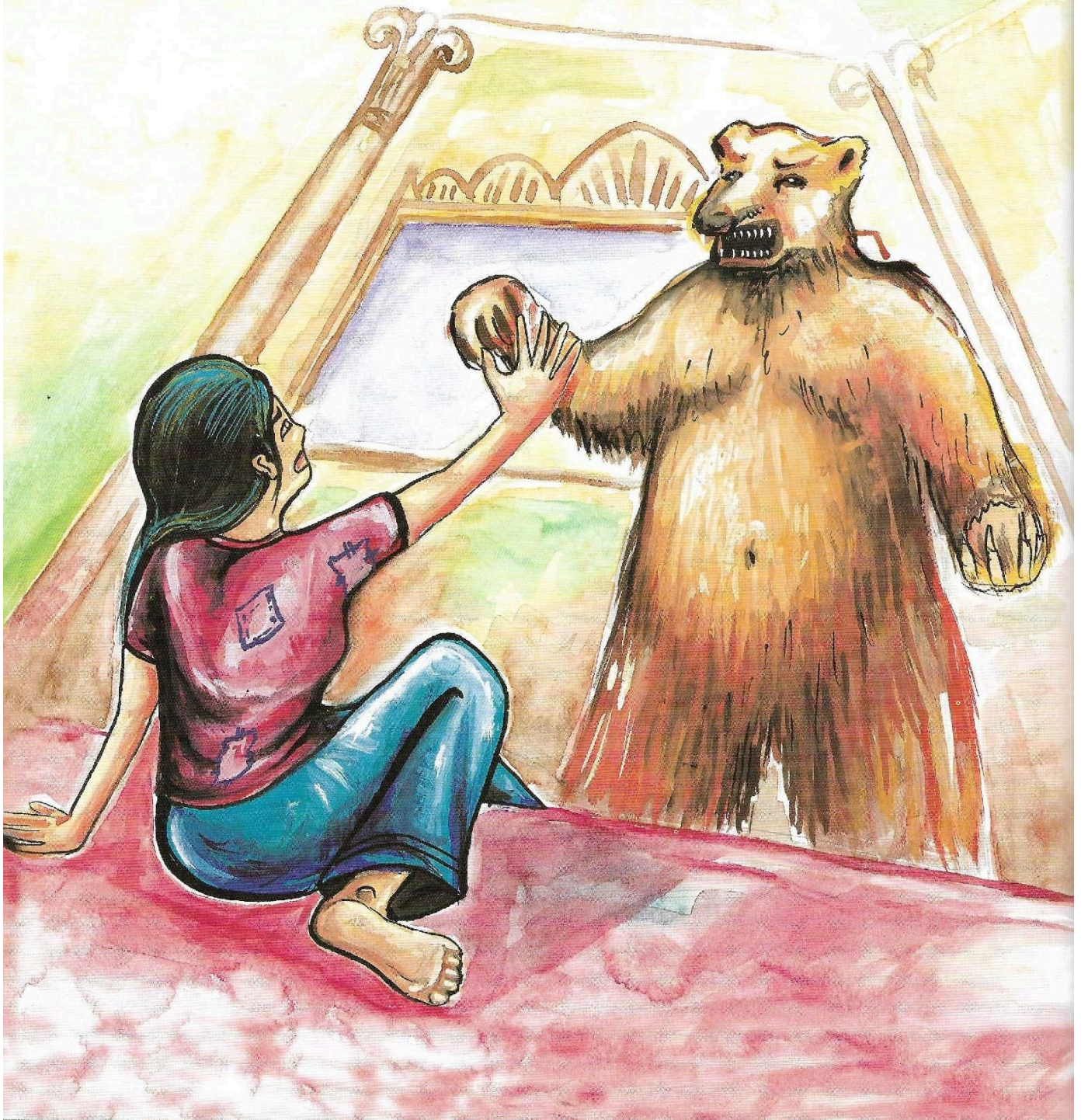

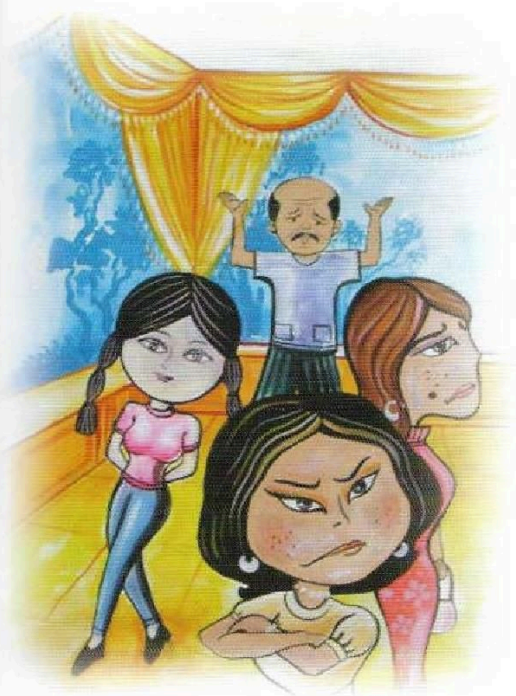
ยายแก่จึงเอาไม้กวาดไล่ตีสุนัขจิ้งจอก
และตะโกนว่า “เจ้าเองที่กินหมูดำและไก่ดำ” ยายแก่วิ่งไล่จนถึง
ขวदनม พอถึงหมาจิ้งจอกเตะขวदनมหก และราดลงไปบนทาง
ทำให้เป็นส้วน้ำ พอกลับไปในป่าก็ไม่หายขาวจนเดี๋ยวนี้

นางงามและหมี

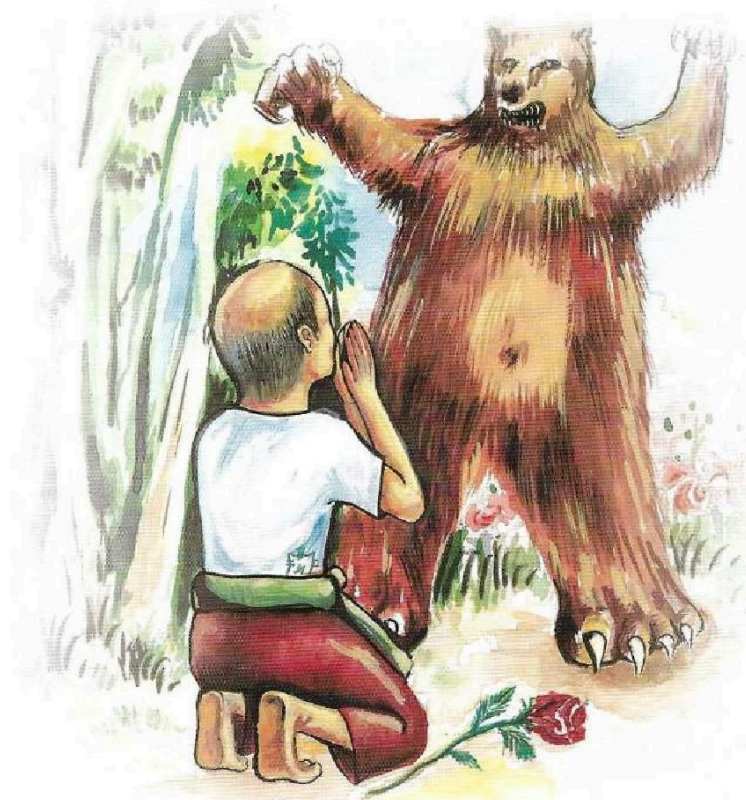

เศรษฐีผู้หนึ่งมีลูกสาวสามคน
พี่สาวทั้งสองไม่สวย คนเล็กสวย
จึงชื่อว่า งาม เมื่อเศรษฐีผู้นี้จนลง
เขาก็ขายบ้านของเขา และปลูก
กระท่อมเล็กๆ อยู่กับลูกสาวของเขา
งามต้องทำงานทุกอย่างในบ้าน

วันหนึ่งบิดาได้รับจดหมาย
ฉบับหนึ่ง เขาได้อ่านและบอกกับลูก
ว่า เขาจะได้มีงานทำ เขาได้ทอดลูก
และถามว่า งาม เจ้าต้องการ

อะไรบ้าง พ่อจะไปในเมือง ก่อนที่งามจะตอบได้ พี่สาวทั้งสอง
ตอบว่า เราอยากได้เสื้อใหม่ งามไม่อยากให้พ่อเสียเงิน จึงตอบ
ไปว่า ฉันอยากได้ดอกกุหลาบดอกหนึ่ง

เศรษฐีก็ได้ไปในเมือง เมื่อเสร็จงานแล้วก็เดินทางกลับ เขาได้เดิน
หลงทางอยู่ในป่าอันหนาทึบ และได้มีพายุเกิดขึ้น เขาได้ปีนต้นไม้
ขึ้นไป เขามองเห็นแสงโคมในป่านั้น เขาก็ลงจากต้นไม้ขี่ม้าไป เขาก็ไป
ถึงตำหนักแห่งหนึ่ง เขาจึงลงจากม้าและเดินขึ้นบันไดไป เขาได้ผ่าน
ห้องเสวยที่มีของน่ากิน และเขาก็กินจนอิ่ม เมื่อเขาง่วงนอน เขาก็
เปิดประตูเข้าไปอีกห้องหนึ่ง ก็พบห้องนอน เขาจึงไปนอนหลับสบาย

เมื่อเข้าขึ้น เขาเห็นเสื้อชุดหนึ่งวางอยู่ เขาก็ใส่ เขาได้ไปที่
ห้องกินข้าว เขาเห็นอาหารเข้า เขาก็นั่งลงกิน เมื่ออิ่มแล้วเขาได้
ลงไปชมสวน เขาเห็นดอกกุหลาบ เขาก็นึกถึงลูกสาวคนเล็กได้
เขาจึงเอามือตัดดอกกุหลาบ

เขาได้ยินเสียงอะไร เขามองขึ้น เขาก็เห็นหมีตัวหนึ่ง หมีได้
พูดขึ้นว่า ฉันได้ให้ท่านกินอาหาร ท่านยังมาเก็บดอกกุหลาบของ
ฉันไป ฉันจะต้องเอาชีวิตท่าน เศรษฐีได้คุกเข่าลงและพูดว่า ขอชีวิต
ข้าพเจ้าเถิด หมีก็ยอม แต่ให้สัญญาว่า ถ้าเมื่อกลับไปถึงบ้านพบ
สิ่งที่มีชีวิตที่แรก ต้องเอามาให้ต่อเขา

เศรษฐีก็นึกว่าคงจะพบหมาของเขา ซึ่งเคยมาคอยรับเขาเสมอ เขาจึงรับคำ เขาจึงขี่ม้ากลับบ้าน เมื่อถึงงามจึงออกมารับ เขาก็เล่าเรื่องให้ฟัง และตัวเขาจะกลับไปหาหมี แต่งามไม่ยอมให้พ่อไปคนเดียว พ่อก็ต้องยอมพางามไปหาหมี

เมื่อเขาไปถึงตำหนักหมี หมีจึงพูดว่า งามอยู่กับฉัน และจะไม่เป็นอันตราย เขาจึงอยู่กับหมี วันหนึ่ง หมีได้ถามงามว่า จะแต่งงานกับฉันไหม งามตอบว่า ท่านน่าเกลียดอย่างนี้ จะแต่งงานได้อย่างไรได้

วันหนึ่งงามส่องกระจกพิเศษ เขาจึงเห็นพ่อของเขา กำลังเจ็บ งามก็อยากจะกลับไปหาพ่อ หมิ่จึงพูดว่า ถ้างามจะไป ฉันก็จะตาย แต่ถ้าไปอาทิตย์หนึ่งแล้วกลับก็ได้ และเขาได้ให้แหวนพิเศษแก่งาม วงหนึ่ง ซึ่งทำให้ไปมาได้

เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อแล้ว พ่อพ่อเห็นลูกสาวคนเล็กไม่เป็นอะไร ก็เลยสบายขึ้นทันที

งามอยู่บ้านลืมนเดือนหนึ่งแล้ว เขาได้ฝันว่า หมูเจ็บจนจะตาย
เขาจึงรีบกลับ เมื่อเขาเห็นหมูนอนหอบอยู่ข้างถนน เขาก็สงสาร
และบอกกับหมิวว่า ฉันจะแต่งงานกับท่าน

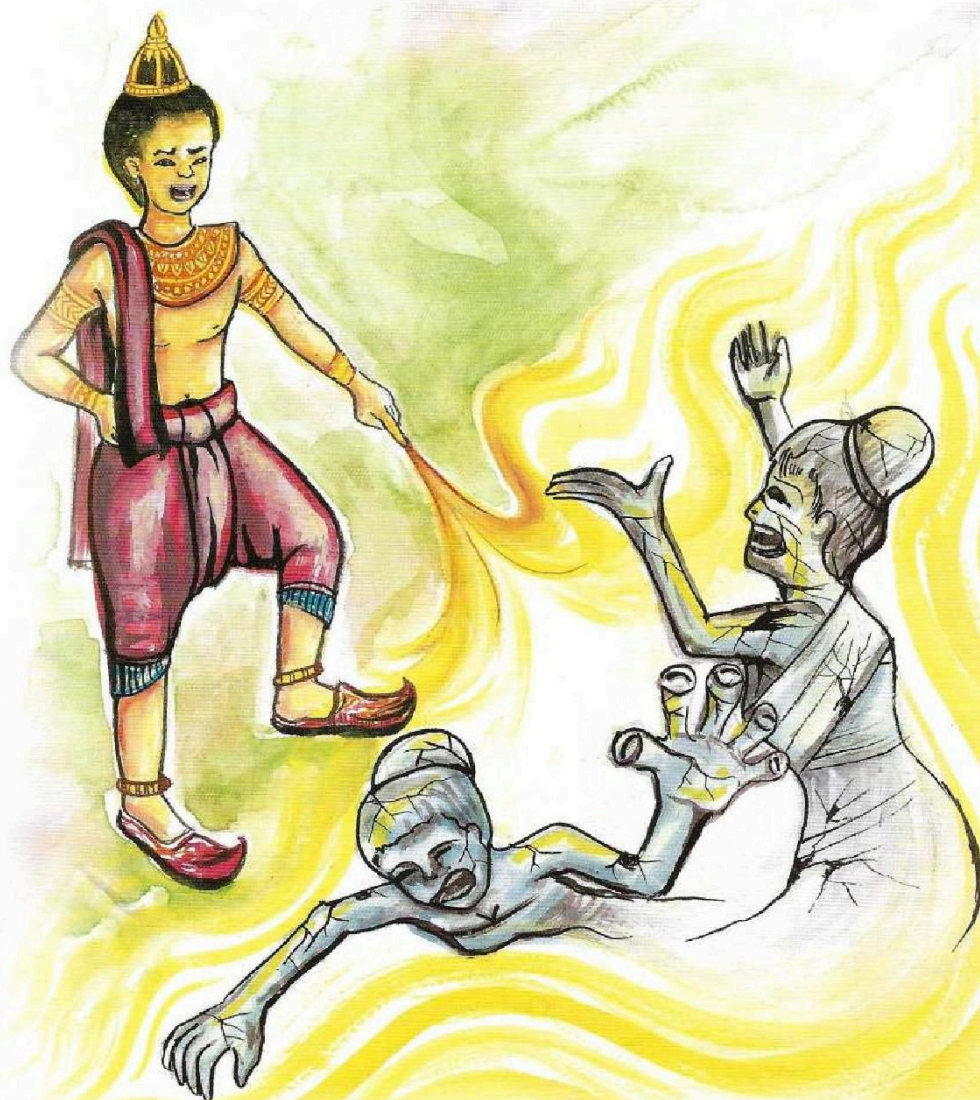

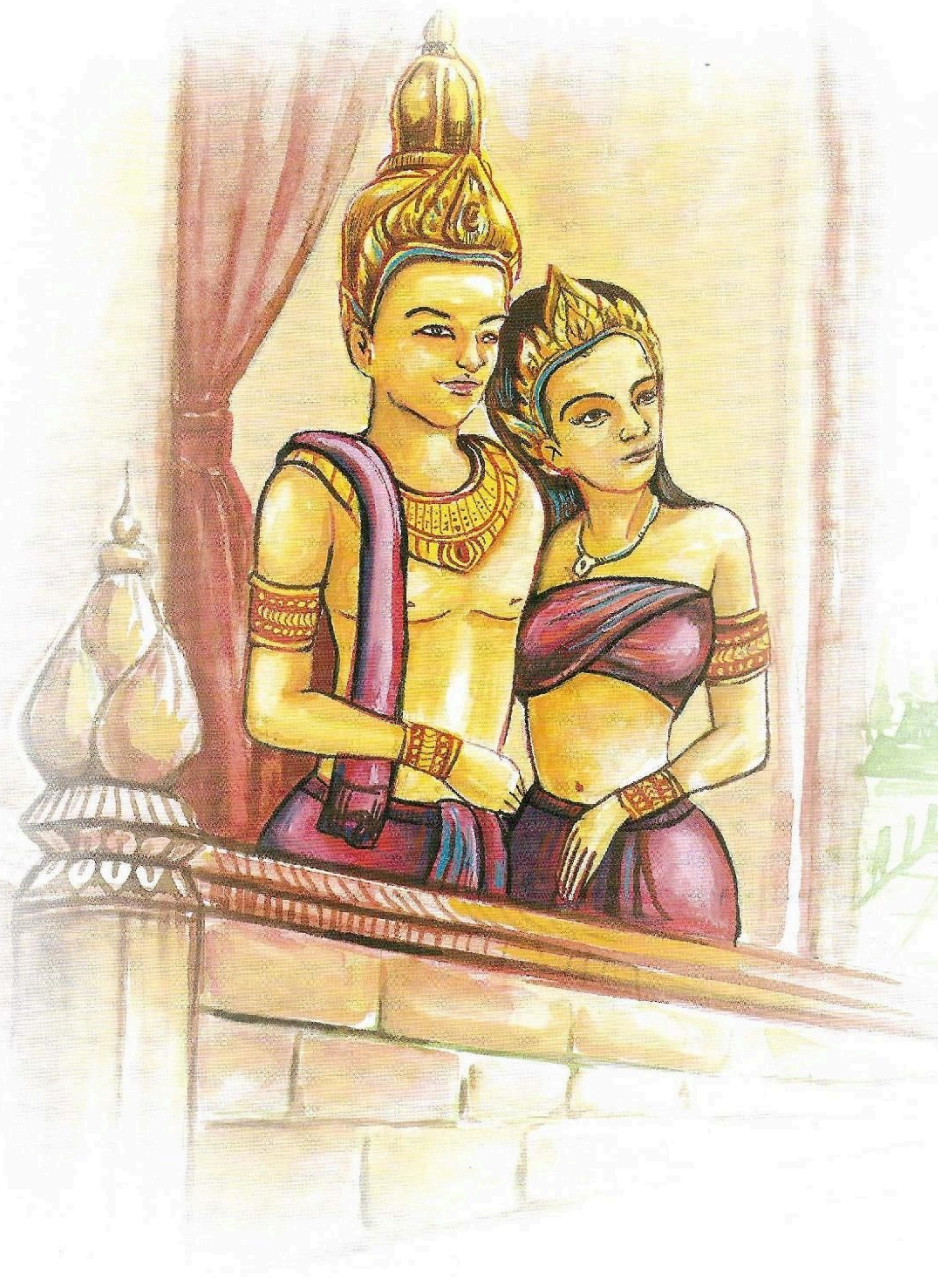

พอพูดขาดคำลง หมีได้กลายเป็นเจ้าชายสวย เขาก็เลย
แต่งงานกัน และเจ้าชายได้เล่าให้งามฟังว่า เขาได้ถูกสาปให้เป็น
หมี และถ้ามีหญิงงามยอมแต่งงานด้วย ก็พ้นคำสาปนั้น

บิดาและพี่สาวของงามก็ไปอยู่ที่วังด้วย แต่พี่สาวทั้งสองเป็น
คนขี้อิจฉา เจ้าชายก็เลยสาปให้เป็นตุ๊กตาเหล็กทั้งสองคน

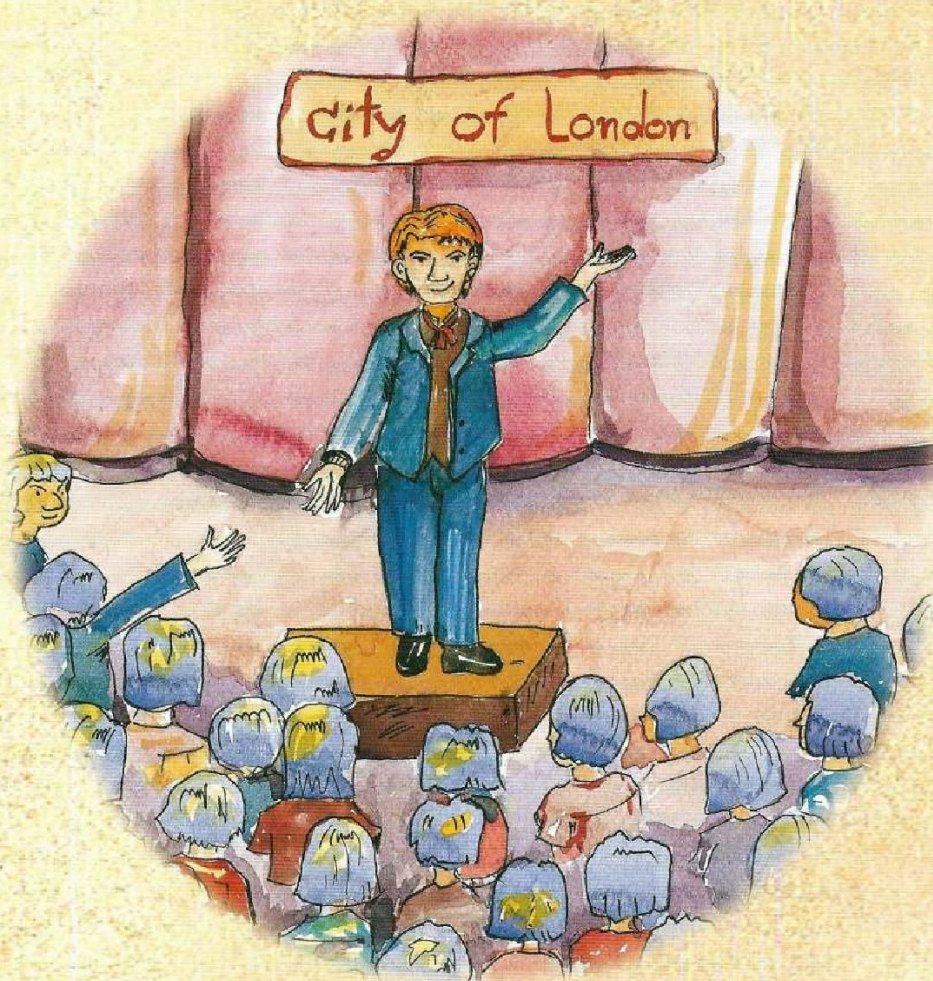

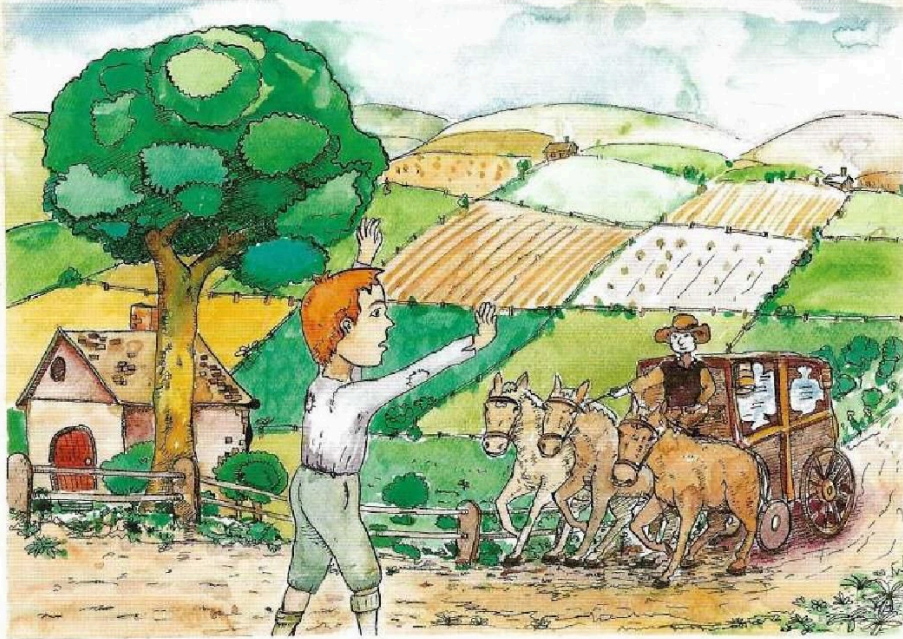

เจ้าชายกับงามก็เลยอยู่ด้วยกันเป็นสุขสบายต่อไป

ดึก วิททิ้งตัน และแมว

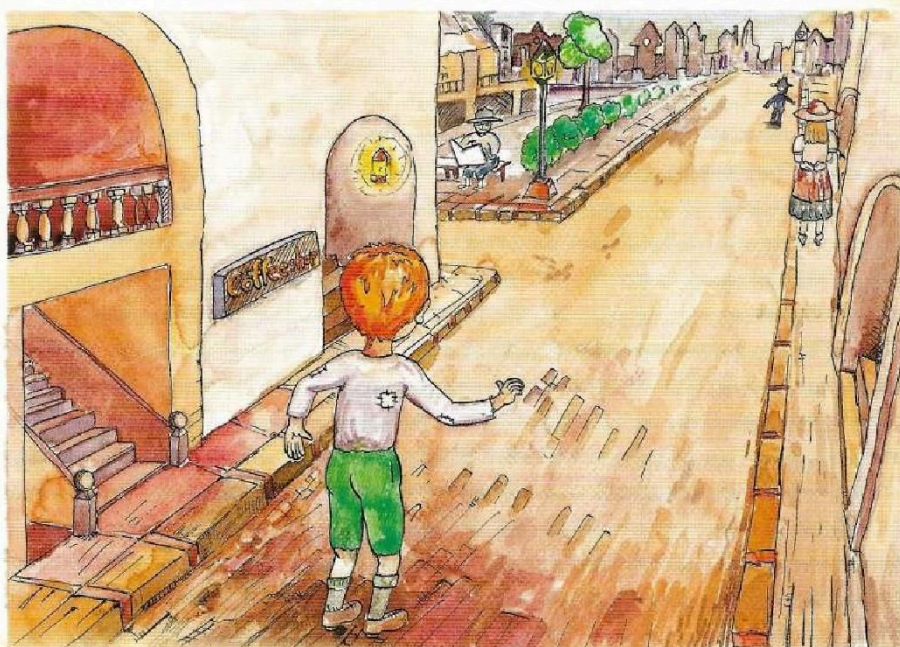

นานมาแล้ว ในประเทศอังกฤษ มีเด็กคนหนึ่งชื่อ ดิก นามสกุล
วิททิงตัน บิดามารดาได้ตายเสียตั้งแต่เมื่อเขายังเล็กอยู่ คนที่เลี้ยง
เขาก็จน บางทีเขาอดอาหารเช้าและกลางวัน

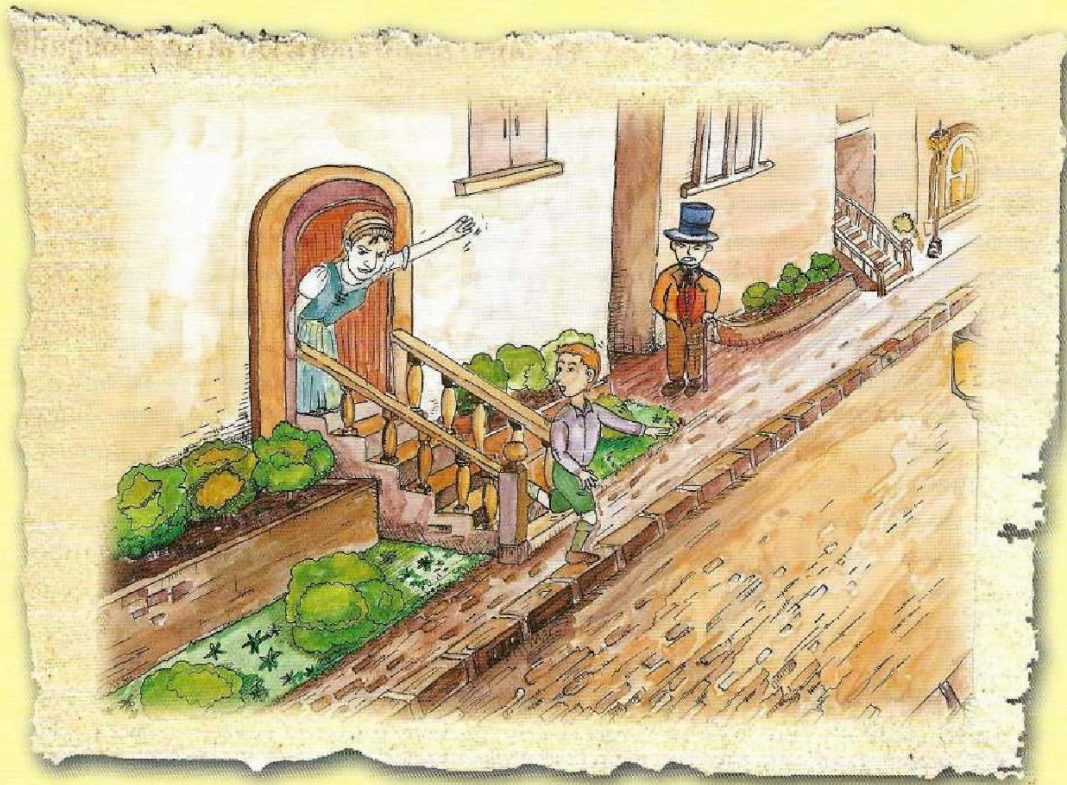
ดิกเป็นคนฉลาดและชอบฟังคนพูด คนโดยมากชอบคุยถึง
เมืองลอนดอนมีถนนเป็นทอง และคนที่อยู่ในเมืองลอนดอนก็รวย

วันหนึ่งมีรถผ่านมาคันหนึ่ง มีม้าลากแปดตัวและตัวหนึ่งมี
กระดิ่งติดอยู่อันหนึ่ง เขานึกว่ารถคันนี้คงจะไปลอนดอน เขาจึง
ถามคนขับว่า เขาจะเกาะและเดินตามไปบ้างได้ไหม เมื่อคนขับ
ทราบื่อดิกเป็นเด็กกำพร้า เขาจึงพูดว่า ได้ มันเป็นทางไกลสำหรับดิก

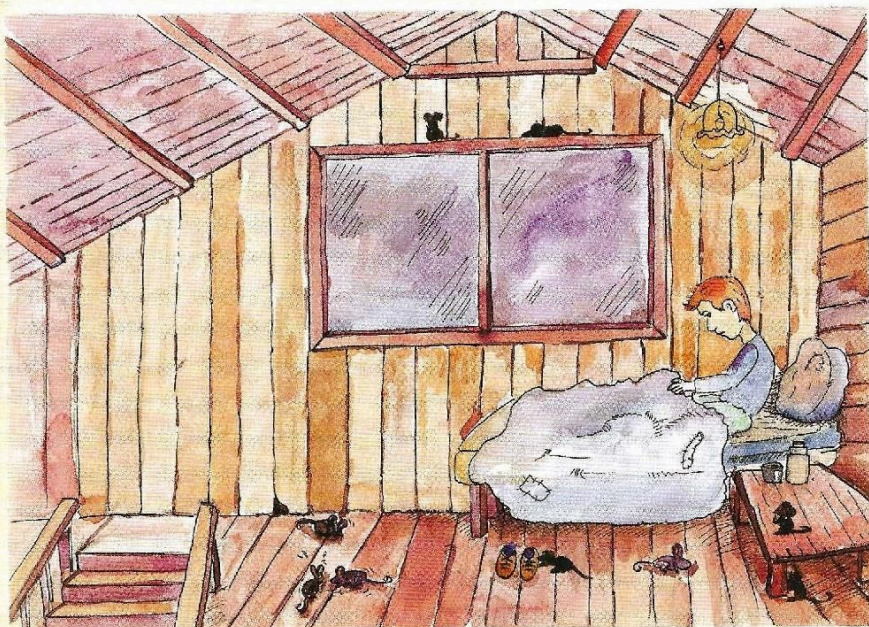

เมื่อมาถึงลอนดอน เขาจึงวิ่งไปดูถนนว่าจะเป็นทองไหม เขาวิ่งจนเหนื่อย เขาก็ไม่พบถนนทอง เขาเห็นแต่ผงทั่วไป มันดำแล้ว เขาก็เหนื่อยมาก เขาจึงต้องนอนในซอกแห่งหนึ่ง

รุ่งขึ้นเขาหิวมาก เขาได้เดินไปตามถนน ถามใครๆ ว่า ขอสตางค์สักหนึ่งเพนนี แต่ไม่มีใครให้เขา เขาหิวมาก เขาจึงนั่งลงที่บันไดของบ้านเศรษฐีผู้หนึ่ง

คนทำครัวออกมาแล้วพูดว่า ออกไปให้พ้นอายเด็ก ถ้าไม่ไป
ฉันจะเอาน้ำสาด แต่เศรษฐีได้กลับมาแล้ว เศรษฐีจึงถามว่า ท่าน
ซื้อเกี๊ยงหรือเปล่า ดักตอบว่า ไม่ซื้อเกี๊ยง แต่ฉันหางานทำไม่ได้ และ
ฉันหิว เศรษฐีพูดว่า เด็กที่น่าสงสาร จงมากับฉัน และฉันจะช่วย
เศรษฐีได้บอกคนครัวให้อาหารแกเด็ก แล้วก็ให้เด็กทำงาน แต่แม่ครัว
ตีเขาเสมอ

เตียงนอนของเขาอยู่บนหลังคา และมักจะมีหนูนับเป็นสิบๆ
มากวนเขาเสมอ วันหนึ่ง ดึกชั้ตรองทำให้ชายคนหนึ่ง เขาจึงให้
สตางค์หนึ่งเพนนี เขาก็เอาไปซื้อแมวตัวหนึ่ง และเวลาเขานอน
เขาก็เอาแมวไปนอนด้วย แมวก็กัดหนู หนูจึงไม่มากวนเขาอีก

วันหนึ่ง เศรษฐีกำลังขนของไปใส่เรือ สำหรับเอาไปขายต่างประเทศ และอนุญาตให้คนในบ้านทั้งหมดฝากของไปขาย เศรษฐีได้ถามดีที่ว่า เจ้ามีอะไรส่งไปไหม ดีกตอบว่า ไม่มีอะไรอื่นนอกจากแมวตัวเดียว เศรษฐีได้บอกว่า ให้เอาแมวมานะ ดีกจึงวิ่งไปเอาแมวมานะ แล้วเอาไปให้ กัปตัน

เมื่อเรือไปถึงเมืองเมืองหนึ่ง กัปตันจึงให้เอาของดีๆ ไปถวาย พระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินดีพระทัยมาก จึงบอกให้ไปเชิญ กัปตันมากินข้าวกับพระเจ้าแผ่นดิน กัปตันต้องนั่งบนเบาะเพราะ ไม่มีเก้าอี้และโต๊ะ คนใช้ได้นำกับข้าวมาตั้งบนพื้น

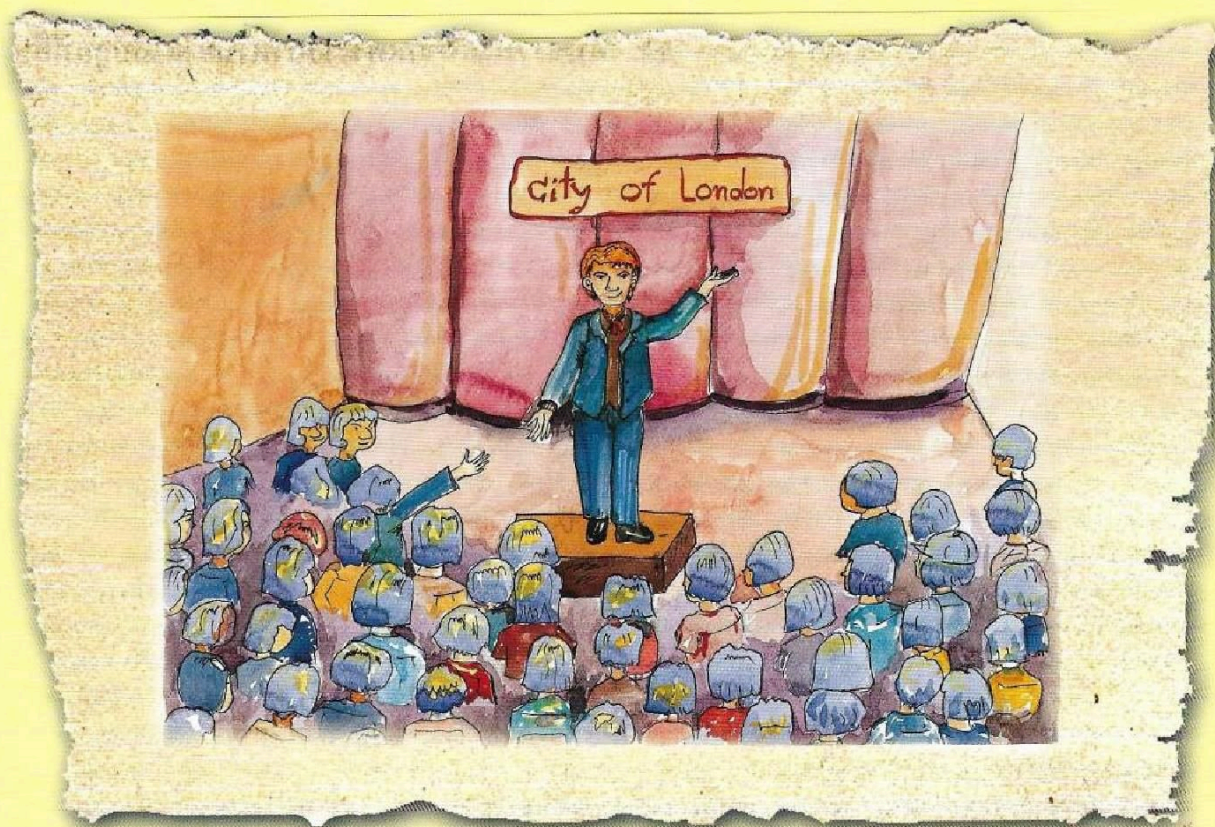

กัปตันและพระเจ้าแผ่นดินยังมิได้เสวย ก็มีฝูงหนูมาแยะ กัปตันจึงพูดว่า ฉันจะเอาตัวอะไรอย่างหนึ่งมาให้ท่าน มันกัดหนูได้ พระเจ้าแผ่นดินพูดว่า ฉันจะเอามัน และฉันจะให้เครื่องเพชรเต็มเรือ กัปตันจึงกลับไปซื้อเรือ แล้วก็เอาแมวมาถวาย

เมื่อกัปตันไป คนใช้ได้อาหารมาใหม่ แล้วก็วางเอาไว้ เมื่อ กัปตันมาจากเรือ ได้มีหนูมาอีกฝูงหนึ่ง แต่แมวได้กัดตายหมด พระเจ้าแผ่นดินได้ให้เครื่องเพชรนิลจินดาแก่กัปตันมากมาย แล้ว กัปตันก็กลับมาเมืองลอนดอน

เช้าวันหนึ่งเศรษฐีกำลังนั่งอยู่ เขาได้ยินเสียงคนเคาะที่ประตู เขาจึงถามว่า นั่นใคร กัปตันตอบว่า กัปตันขอรับ เศรษฐีจึงเปิดประตู กัปตันได้ถือหีบเครื่องเพชรมา และเล่าเรื่องแมวของดิกให้ฟัง เศรษฐีจึงเรียกดิกมา ดิกกำลังขัดหม้อไห้ออยู่ เศรษฐีจึงพูดว่า นายดิก กัปตันได้อาแมวของเจ้าไปขายและได้เครื่องเพชรนี้มา ของเหล่านี้เป็นของเจ้า ดิกขอให้เศรษฐีเอาเสียครึ่งหนึ่ง เศรษฐีก็ไม่เอา ดิกจึงเอาให้กัปตันและทหารเรือและคนใช้ของเศรษฐี ดิกได้ให้คนครัวที่เคยตีเขาเสมอด้วย

ดีกเป็นเด็กดี เมื่อเขามีเงินมีทองดังนี้ เขาก็เล่าเรียนมีวิชา
เมื่อโตขึ้น เขาได้เป็นเจ้าเมืองลอนดอน

เจ้าหญิงนอนหลับ ๑๐๐ ปี

มีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์หนึ่ง เมื่อพระมเหสีประสูติพระธิดา
และถึงเวลาจะตั้งพระนามก็ได้เชิญนางฟ้ามา ๑๒ คน

แท้จริงนางฟ้ามี ๑๓ คน แต่คนที่ ๑๓ นั้น แก่มากแล้ว
ใครๆ ก็นึกว่าตายเสียแล้ว ก็ไม่ได้เชิญ แล้วนางฟ้าทุกคนได้กินของ
จากจานทอง เมื่อเสร็จแล้วเขาได้ไปถวายพระพรเจ้าหญิง

คนที่ ๑ ให้พบว่า เจ้าหญิงจะสวยมาก

คนที่ ๒ เจ้าหญิงจะดีมากเท่ากับสวย

คนที่ ๓ เจ้าหญิงจะสวยเหมือนดอกกุหลาบ

คนที่ ๔ เจ้าหญิงจะฉลาดเท่า

พระเจ้าแผ่นดิน

คนที่ ๕ เจ้าหญิงจะมีเงินมีทอง

คนที่ ๖ เจ้าหญิงจะมีใจสนุกสนานอยู่เสมอ

คนที่ ๗ เจ้าหญิงจะมีใจเมตตาและซื่อตรง

คนที่ ๘ เจ้าหญิงจะร้องเพลงเหมือนนก

คนที่ ๙ เจ้าหญิงจะน่าเอ็นดูเหมือนตุ๊กตา

คนที่ ๑๐ เจ้าหญิงจะเล่นไวโอลินเพราะ

คนที่ ๑๑ เจ้าหญิงจะรำละครเหมือนนางฟ้า

ในทันใดนั้นประตูก็ได้เปิดขึ้น นางฟ้าคนที่ ๑๓ ก็ได้เข้ามา และโกรธมากที่ไม่ได้รับเชิญ จึงพูดว่า ฉันก็มีพรเหมือนกัน เมื่อเจ้าหญิงอายุ ๑๕ ปี ท่านจะเอานี้ไปผูกเข็มในเครื่องปั่นฝ้าย แล้วก็ล้มลงตาย พระเจ้าแผ่นดินตกพระทัย และพระราชินีก็ร้องให้นางฟ้าคนที่ ๑๒ ยังไม่ได้ให้พร จึงให้ชื่อว่า จะถูกเข็มปั่นฝ้ายแล้วล้มลงเหมือนตาย แต่จะเป็นแต่เพียงนอนหลับถึง ๑๐๐ ปี จะมีเจ้าชายมาจูบ และทำให้ฟื้นขึ้น พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้เผาเครื่องปั่นฝ้ายหมด

เจ้าหญิงได้โตขึ้นสวยงามตามพรของนางฟ้าทั้งหลาย วันหนึ่งเมื่อเจ้าหญิงอายุครบ ๑๕ ปีแล้ว ก็ได้วิ่งขึ้นบันไดสูงขึ้นไปและเปิดประตู เห็นยายแก่คนหนึ่งกำลังปั่นฝ้าย แล้วเจ้าหญิงจึงตรัสถามว่า ยายนั่นอะไร ยายตอบว่าเครื่องปั่นฝ้าย เจ้าหญิงได้หยิบเข็มขึ้นเอามาดู แล้วเข็มก็ดำเข้าที่นิ้ว ก็ล้มลงเหมือนตายแต่นอนหลับเท่านั้น แล้วผู้คนและสัตว์ก็หลับกันหมด จนมีต้นไม้และหนามขึ้นปิดวังหมด

เจ้าชายหลายพระองค์พยายามจะเข้าไปดู แต่เข้าไม่ได้ พอถึง
 ร้อยปีก็มีเจ้าชายองค์หนึ่งเสด็จมา หนามก็กลายเป็นดอกไม้อันสวยงาม
 เจ้าชายจึงไปจูบเจ้าหญิง เจ้าหญิงก็ได้ตื่นขึ้น ของทุกสิ่งก็ตื่น
 เจ้าหญิงกับเจ้าชายก็ได้แต่งงานและเป็นสุขสบาย

พระอุทุมม์ฉาย

(แต่งเอง)

นานมาแล้ว มีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า
ศรีหล พระมเหสีทรงพระนามว่า สุพรรณิ เมื่อพระนางประสูติ
พระโอรส ในพระบรมมหาราชวัง ก็มีการตบแต่งกัณฑ์ดงาม
พระโอรสนี้ ทรงพระนามว่า พระอุทุมzumฉาย ราชบุรกีเอาของ
มาถวายกันเต็มวัง

เมื่อพระอุทุมมชุนฉายพระชันษาได้ ๒๐ พรรษา ก็ได้ข่าวว่า
มีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์หนึ่งครองเมืองพาพรม ทรงพระนามว่า
นนสา พระมเหสีทรงพระนามว่า พลิกา มีพระธิดาพระองค์หนึ่ง
ทรงพระนามว่า มารายห์พายัพดี งามมาก

วันหนึ่ง พระอุทุมzumฉายก็มาทูลลาพระบิดาพระมารดาไปขอ
เจ้าหญิงมารายห์พายัพ พระบิดาก็รับสั่งว่า อย่าไปเลย พระอุทุม
ก็อ่อนวอนจะไปให้ได้ พระบิดาขัดขืนไม่ได้ก็ให้ไป

เมื่อกราบทูลลาพระบิดาพระมารดาแล้วก็ไป พอไปถึงเมือง
พาพรม ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้านนสา ทูลขอเจ้าหญิงมารายห์พายัพ
พระเจ้านนสาทอดพระเนตรเห็นพระอุทุมพระพักตร์น่าเอ็นดูและ
แจ่มใสดี ก็พระราชทาน

เมื่อพระอุทุมมทูลลาไป พลังจูงเจ้าหญิงเดินกันไปตามป่าตามดง ก็ไปถึงกุฏิพระฤๅษีเข้า ก็พานางเข้าไปกราบไปไหว้พระฤๅษี พระฤๅษีก็ให้พระขรรค์กายสิทธิ์เหาะได้

เมื่อกราบไหว้แล้วก็พากันเที่ยวและเก็บผลไม้เสวยกัน ข้างฝ่าย
พวกที่อยู่วังก็พากันคิดถึง กำลังเก็บผลไม้เพลินอยู่ ก็พบงูใหญ่
ตัวหนึ่ง ความที่ตกพระทัยก็ทิ้งพระขรรค์ลงในน้ำ เมื่องูไปแล้วก็
ลงไปมพระขรรค์ขึ้นมาได้ แล้วก็พาเจ้าหญิงเหาะไปสู่พระราชวัง

ในวันรุ่งขึ้น ก็มีการอภิเษกสมรสกันเป็นงานใหญ่โต พระ
อุทุมมชุนฉายก็ได้ขึ้นครองราชสมบัติแทนพระเจ้าศรีหลต่อไป

ที่ปรึกษา

ท่านผู้หญิงทัศนาวลัย ศรสงคราม
คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา
นายวินัย รอดจ่าย
นายสุชาติ วงศ์สุวรรณ
นางเบญจลักษณ์ น้ำฟ้า

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ที่ปรึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

ผู้วาดภาพประกอบ

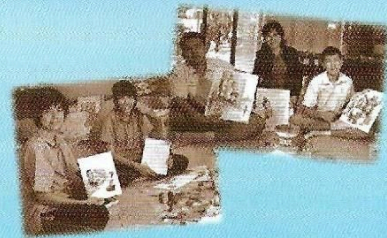
เรื่อง ทำไมสุนัขจึงจอกจิ้งมีหางขาว และเรื่อง เจ้าหญิงนอนหลับ ๑๐๐ ปี

นางสาวศรินันท์ ทวีพัฒน์ นางสาวชลธิชา เล็กใบ
นายวิหะ วงศ์สุริยัน นายวีรกาจ วินัยกุล
นางสาวณัฐธิดา เหล่าดวงดี นางสาวน้ำเพชร ชัชวาลเวียงไชย
นายอำนาจ ภมระภา ครูที่ปรึกษาและคณะครู
โรงเรียนปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

เรื่อง นางงามและหมี และเรื่อง พระอุทุมมชุนฉาย

นายอนันต์ พรหมเมตตา นายจักรพงศ์ ทบภักดี
นางสาวอุไรวรรณ จันทะสิงห์ นางสาววิหทัยา ตะพรหม
นางพรพรหม ตะพรหม ครูที่ปรึกษาและคณะครู
โรงเรียนศรีสงครามวิทยา จังหวัดเลย

เรื่อง ดึก วิหิงตัน และแมว

เด็กหญิงบุษ เด็กหญิงศิริลักษณ์ หงษ์ศุภปราณี
นายณัฐนันท์ ศาลางาม ครูที่ปรึกษาและคณะครู
โรงเรียนวัดวังแก้วเวการาม จังหวัดกาญจนบุรี

คณะกรรมการ

นางปราณี ปราบริปู นางบุษมา ประภาสพงศ์
นางสาวนิจสุดา อภินันทาภรณ์ นางธนาภรณ์ กอวัฒนา นางสาวอรุณวรรณ ผู้อนต์

ศิลปกรรม

นายพินิจ สุชะสันต์

นิทานสำหรับเด็ก พระนิพนธ์แปลและเรียบเรียง

ใน สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

เล่ม ๑ เรื่อง

๑. ไก่แดง
๒. หมูสามตัว
๓. ทำไมช้างถึงมีงวง
๔. ผู้ชายที่ไม่ชอบงาน

เล่ม ๒ เรื่อง

๑. หม้อแบ่งไอ้ต
๒. พระเจ้าแผ่นดินไม่เสวยพระกระยาหาร
๓. ตาเดียว สองตา และสามตา
๔. เจ้าหญิง ๑๒ องค์

เล่ม ๓ เรื่อง

๑. ทำไมสุนัขจิ้งจอกจึงมีหางขาว
๒. นางงามและหมี
๓. ดึก วิทิงตัน และแมว
๔. เจ้าหญิงนอนหลับ ๑๐๐ ปี
๕. พระอุทุมมชุนฉาย (ตัวเอง)

วันหนึ่ง สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์
ในเมื่อข้าพเจ้าอ่านภาษาอังกฤษออก
และรู้จักนิทานฝรั่งมาก น่าจะมาแบ่งให้เด็กไทยทราบบ้าง
ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและยินดีมาก

ก่อนพิมพ์